

Kabai Csaba

Törékeny kitartás

Egyszer meghívlak magamhoz. Teát főzök neked,
és ostoba történetekkel szórakoztatlak.

Egyszer meghívlak magamhoz. Vért eszünk majd,
de nem mondjuk ki, mi az, és a suta
történetek miatt ezt nem is bánjuk.

Meghívlak magamhoz egyszer,
de te az egész családot hozod.
Azt mondod, nem merted őket egyedül hagyni,
azt is mondod, hogy csendben lesznek,
csak abból a múltkori vérből, ha kaphatnának ők is –
mert akkorra valahogy egyértelmű lesz mégis,
hogy vért ettünk. És igaz, nem zajos a család,
ám az evés nem megy könnyen: a vérhez ölni kell, ölni erő kell
és tartás, erő a vérből van, a vérhez ölni erő kell, stb.

Egyszer meghívlak magamhoz, te fogod az állatot.
Az állatot te fogod megölni.
Ezentúl a te feladatod lesz ez.
Nem tudjuk, milyen állat. Valahogy betéved a kapun.
Egyszer meghívlak, vagy valahogy betévedsz.
Betéve tudom a leckét. Miért nem kérdezel?

Ki vagyok? – kérdezed. *Ki vagy te?* – pontosabban így,
ha egyszer megtalálsz, mert keresni is fogsz
(bár ez még előbb lesz), ezt mondom: ki vagyok?
Felesleg, redundancia vagyok;
egy rész fény egy rész velő vagyok;
ám valahogy mégis konzisztens;
vagyok dühből és sárból gyúrt szerves esszencia.
Én vagyok, aki szeret téged.
Ha tehetnéd, azt mondanád: álmodtad,
vagy azt nekem: *nem létezel*.
Utóbb szeretném, ha igazad lenne.

Kabai Csaba 1979-ben született. Ongán nőtt fel. Budapesten él. Két gyermek apja. Verset, prózát, tanulmányokat ír, fordít. Munkáit többek között a 2000, A Vörös Postakocsi, a Csillagszálló, a Forrás, a Hévíz, az Irodalmi Szemle, a Kalligram, a Kortárs, a Literatura, a Műút, a Palócföld, a Tiszatáj és az Új Forrás közölte.

Elemzők szerint is úgy van, hogy meghalunk.
Egyszer csak betévedsz, egyszer csak meghalunk.
A halálnak mindig itthon vagyunk.
És valaki vár, nevét nem mondom,
vár minket valaki, nevét nem tudom.

Cifra szolga

Ha az úr hazaér azon azúr hajnalon,
majd mindent el kell mondanom.
Lekopnak fölvelt mázai az arcnak,
elmúlnak a kimódolt legyintések,
eltűnnek a térden, előnyújtott
kézfekre lehelt csókok.

Furcsa így élni: lassan, tűnődve
járom át a napot, éjszakát. Látszat-
formám átlag alatti velőtlen kettes.
Alkalmas a felszín, alant a mély dadog.
Alkalmas a nappal, az éj ragyog.
Az ég kobalt Rorschach-rajzolat.

A feledés egyetlen jól komponált,
hiteles mondat – szerintem.
Benn, hol vagyok, férfikor sarában,
fássá dermedt rég rugalmas gerincem.
Noha ifjú időm se elherdáltam,
forradalmat játszani is szeret
majd a pikkelyes öregúr.

sárga pillanat

valakivel beszélgetünk.
különös arca van.
azaz jóformán csak ő beszél.
nagyon érdekes arca van.

mindegy, hány éves,
hány gyermeke van,
vagy, hogy életében
hol véli látni a vonalat.

(a vonal biografikus pillanat,
metszet, esemény a sorban,
ameddig és ahonnan.)

utcán állunk, nyüzsgés,
vibrálnak nevenincs vonalak.

akivel beszélgetünk,
mindegy, milyen haja
vagy hangja van:
az arca, csak az arca van.

már régóta álldogálunk,
vérrög a cirkulációban,
és nevetünk is: lám,
lehet talán ilyen pillanat.

aztán karórájára pillant:
búcsúzóban húz egy sárga vonalat.